

SARA STORM

Kanelin tuoksua
ja kipinöitä

Sara Storm

Kanelin tuoksua ja kipinöitä

Saga Egmont

Kanelin tuoksua ja kipinöitä

Cover image: Midjourney

Cover design: Rebecka Porse Schalin

Copyright © 2025, 2026 Sara Storm and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727304304

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser. It is prohibited to perform text and data mining (TDM) of this publication, including for the purposes of training AI technologies, without the prior written permission of the publisher.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Rakas kuusivaras

– Miten ihana!

Ilahtunut huudahdus kirposi Kaisan huulilta spontaanisti, ja hän tajusi hymyilevänsä aidosti ensimmäistä kertaa koko päivänä. Yhdessä tehdyn kauppareissun ja ajomatkan hän oli pinnistellyt ja teeskennellyt, mutta kun hän oli noussut autosta Tepon lapsuudenkodin pihalla, hän oli kohdannut lumoavan näyn: valkoisen hangen keskellä tönötti pikkuinen punainen auto, joka oli koristeltu jouluvaloilla. Se näytti siltä kuin olisi karannut satukirjan sivuilta.

Teppokin hymyili.

– Joo, se on minun pappani Fiat 600, hän sanoi. – Hän osti sen itselleen 60-luvulla. Isä keksi pari vuotta sitten, että työnnetään se jouluksi tallista pihalle ja laitetaan valot. Tehtiin sitten niin tänäkin vuonna. Naapurit ja ohikulkijat käyvät aina ottamassa selfieitä sen kanssa.

– Jouluvalotkin ovat retrot, Kaisa huomasi. Autoon ripustetun valoköynnöksen siniset, keltaiset ja punaiset lamput olivat pyö-

reitä, ja niissä oli samaa sympaattista vaatimattomuutta kuin kopakuoriaista muistuttavassa pikku Fiatissakin.

– Joo, isä löysi nuo kirppikseltä. Eihän tuohon mitkään modernit välkkyvät systeemit olisi sopineet, Teppo sanoi ja nyökkäsi ovea kohti. – Mennään sisälle.

Kaisa astui Tepon kannoilla kohti kuistia ja tunsu, miten jännitys ja kireys palasivat leukaperiin. Jälleen hänestä tuntui, että aaton viettäminen Tepon kanssa ja vieläpä tämän lapsuudenkodissa ihmisten kanssa, joita hän ei ollut koskaan ennen tavannut, saattaisi olla virhe. Teppo oli vakuuttanut, että hänen perheensä – isä, äiti ja isovelji – olivat rentoa porukkaa. Mistä siis tämä inhotava tunne mahtoi tulla?

Kirsistäkö se johtui? Kuultuaan, ettei Kaisa tulisi viettämään jouluaattoja muun perheen kanssa lapsuudenkotiin, oli Kirsi kommentoinut huvittuneella äänellä: ”Oho! Joulunvietto Tinderdeitin kanssa – uhka vai mahdollisuus?”

Kaisa oli muistuttanut, että hänellä ja Tepolla oli kuitenkin jo muutamat treffit takana. Häntä oli harmittanut, että hän oli tullut Kirsille kertoneeksi, mistä oli Tepon löytänyt. Tai oikeastaan Teppo hänet. Supertykkäys kolme viikkoa sitten, ja tässä sitä olttiin.

Teppo oli jo kadonnut ovesta sisälle kaupankassin kanssa. Kaisa kopisteli kenkiään ja yritti lumen mukana karistaa pois myös tuntemansa epävarmuuden. Ennen kuin hän veti ulko-oven kiinni perässään, hänen katseensa karkasi vielä hankien keskellä seisovaan autoon. Hetken hän kuvitteli näkevänsä auton lampuissa valonvälähdyksen. Ihan kuin auto olisi yrittänyt viestittää, että hyppää vain rattiin Kaisa, ajetaan pois täältä, minä vien sinut! Mutta eihän se mihinkään olisi häntä vienyt. Tuon soman autopä-

ran vauhti oli hyytynyt jo kauan sitten. Koskahan sillä oli viimeksi ajettu?

Kaisa ei aikonut kysyä sitä, koska ei jostain syystä halunnut tietää.

Puoli tuntia myöhemmin Kaisa istui pirttipöydän ääressä, kulautteli pahanmakuista, kylmentynyttä kahvia pikku hiljaa ja kärsi.

Täällä ei ollut joulutunnelmaa, ei sellaista mihin Kaisa oli totunut. Näkyvillä ei ollut sellaista joulua, jonka hänen vanhempansa ja muutkin sukulaiset laittoivat: ei koristeita, ei kynttelikköjä, ei jouluisia pöytäliinoja eikä punaisia verhoja. Ei edes sellaista vaatimatonta jouluisuutta kuin parhaillaan Kaisan pienessä kerrostalokodissa: lasisessa lattiamaljakossa läheisestä puistosta poimittuja tuulen pudottamia oksia ja niissä valoköynnös, pöydällä naapurin tuoma iso valkoinen joulutähti kiitokseksi siitä, että Kaisa oli toisinaan ulkoiluttanut hänen koiraansa.

Täällä ei ollut kerrassaan mitään jouluisia näkyvissä eikä kuuluvilla. Radiosta ei soinut joululauluja, vaan tupakeittiön nurkassa pauhasi televisio ja jonkin maksukanavan toimintaelokuva, jota Tepon isä katseli nahkaisessa nojatuolissa. Hän oli hätäisesti käynyt sanomassa Kaisalle käsipäivää, ennen kuin lysähti takaisin tuoliinsa, huonoryhtinen partainen ukko kulahtaneissa raitaverkkareissaan.

Täällä ei tuoksunut sen paremmin kinkku kuin piparikaan, vaikka piparilautanen Kaisan eteen oli työnnetty. Tepon pyylevä ja kovaääninen äiti Merja oli sen tuonut ja keittänyt Kaisalle kahvia sen jälkeen, kun Kaisa oli hölmistyneenä kieltäytynyt tarjotusta oluesta. Kaikkien muiden kädessä oluttölkki oli. Merjankin. Ja Tepon, joka pelasi veljensä Jaakon kanssa pöytäjäkiekkoa. Veljekset kinastelivat ja naureskelivat ja kulauttelivat olutta. Poikien

lapsuusajan peli oli joulun kunniaksi tuotu vintiltä alas, Tepon äiti oli kertonut.

– Tämä on ihan kuin ennen vanhaan, Merja naurahteli ja lähti jääkaapille. Kai hakemaan uutta olutta.

Samalla hetkellä Jaakko lähti vessaan, ja Kaisa tajusi tilaisuutensa tulleen. Hän harppasi Tepon luo ja suhahti: – Mitä täällä oikein tapahtuu?

Teppo näytti hämmästyneeltä.

– Mitä sinä tarkoitat?

– Kaljan juomista, Kaisa kuiski ja vilkuili huolissaan nojatuvaa suuntaan.

– Ai kaljako ei sinusta sovi jouluun? Teppo ihmetteli. – Mitä sinun porukoittesi luona sitten tapahtuu? Veisataanko siellä virsiä? Siinä tapauksessa hyvä, että tultiin tänne.

Hän naureskeli typerästi. Typerä hän taitaa tosiaan olla, Kaisa tajusi, mutta tunsu itsensä vielä typerämmäksi. Miksei hän ollut kysynyt Tepolta etukäteen, mitä joulunvietto täällä pitäisi sisältää? Perheillä oli omat jouluperinteensä ja -tapansa. Tässä perheessä juotiin olutta aattoiltapäivänä kello kaksi. Se oli täällä normaalia joulunviettoa, niin pöyristyttävältä kuin se Kaisasta tuntuikin.

Hänen olisi pitänyt vaistota vaara ajoissa. Viimeistään kaksi tuntia sitten, kun he olivat olleet Kaisan luona, ja Kaisa oli ennen kauppareissua halunnut katsoa televisiosta joulurauhan julistuksen. ”Ihan tosiko, miksi?”, Teppo oli ihmetellyt.

Poks. Merja oli palannut pirttipöydän ääreen ja avasi uuden oluttölkin. Kaisa katseli hänen pyöreitä, punaisia poskia ja lasilautasella lojuvaa läjää ruskeita piparkakkuja, jotka Merja oli siihen kaatanut kaupan paketista. Jos hän joisi nyt kahvia lapsuu-

denkodissaan, hän voisi sen kera haukata äidin leipomaa, lämmintä, pulleaa ja rapeaa, tomusokerilla puuteroitua joulutorttua.

– MAAALI! Teppo huusi, ja Jaakko kiroili. Samaan aikaan heidän isänsä katsomasta elokuvasta kuului pyssynpauketta ja kirkumista.

Kaisa yritti niellä kiukkuaan, mutta se pyrki katkeranmakuisena hyökynä koko ajan kurkusta takaisin suuhun. Joulukuoli keran vuodessa, ja hän halusi siltä jotain muuta kuin tätä. Olisiko Teppo ymmärtänyt? Tuskin. Kaisa oli siitä joka hetki varmempi. Onneksi hän voisi huomenna mennä lapsuudenkotiinsa. Silloin alkaisi oikea joulukuoli. Ensimmäinen olisi vain kestävä tämä aatto. Jotenkin rämmitävä kunnialla läpi.

– Eki laittaa kohta saunan lämpiämään, Merja sanoi. – Vai mitä Eki?

– Juu juu, kuului ruskean nahkanojatuolin uumenista. – Tämä leffa loppuu ihan kohta.

Kaisan katse osui tupakeittiön tyhjään nurkkaan. Siitä ikään kuin puuttui jotain. Kaisasta oli selvää, mitä.

– Eikö teillä ole joulukuusta? hänen suustaan karkasi.

– Mihin sitä tarvitaan? Teppo ihmetteli.

– Joulutunnelmaan, Kaisa sanoi. – Pitäähän joulukuusi olla.

– Kuka niin sanoo? Presidenttikö? Jaakko hörähti.

Kaisa oli jo muodostanut käsityksensä Tepon veljestä: ainakin yhtä tyhmä kuin Teppo. Hän ei ihmetellyt yhtään, että kolme vuotta veljeään nuorempi Jaakkokin oli perheetön. Teppo oli sentään hyvännäköinen – ja siksi Kaisa kai hänestä oli innostunutkin, lähes 190 senttiä rotevaa urheilullista vartaloa ja kiva hymy – mutta Jaakko ei kropan mallista päätellen juuri urheillut. Kun siihen yhdisti vähemmän älykkäät kommentit ja hölmön naurun-hörähtelyn, oli tulos Kaisan mielestä lähinnä katastrofi.

Nahkanojatuoliin linnoittautunut isä havahtui. Kai siksi, että elokuvan lopputekstit pyörivät ruudussa.

– No jos Mäntyniemen herra on sanonut, että kuusi pitää olla, niin pitäähän se sitten hakea! Eki alkoi hoilottaa. – Pojat, mistäs me saadaan kuusi?

He alkoivat pohtia sitä porukalla, isä ja pojat. Kulaattelivat kaljaa ja pohtivat. Kolme älykääpiötä, Kaisa ajatteli vailla kaikkea joulumieltä. Hän nousi seisomaan ja sanoi, että hänellä oli tiedossa paikka.

– Voidaan hakea kuusi minun serkkuni metsästä. Lähdetäänkö heti, niin ehditään hoitaa homma ennen pimeää? hän ehdotti.

Yllättynyt Teppo ei onneksi väittänyt vastaan, eikä Jaakko onneksi alkanut tuppautua mukaan. Eteisessä kenkiä pukiessaan Kaisa kuuli, miten Merja yritti hätistellä Jaakkoa ja Ekiä vintille etsimään joulukuusenkoristeita, eikä kumpaakaan oikein kiinnostanut.

– Pitäähän ne hakea, kun kerran Tepon tyttöystävä haluaa tänne kuusen laittaa, Merja selitti.

Kaisa värähti kuullessaan tyttöystävä-sanan. Niinkö ne luulivat? No, tietenkin luulivat. Ja kai hänkin oli jotain luullut, kun kerran oli tänne lähtenyt. Hän oli varmaan luullut, että joulunaika herättäisi Tepossa uinuvan romantikon, he tunnelmoisivat kyntilänvalossa, ja Kaisa näkisi Teponkin ihan uudessa valossa...

– Teppo on jo ihan tossun alla, Jaakko hohotti.

Ensimmäinen erimielisyys tuli autotallissa, kun Teppo aikoi ottaa mukaan moottorisahan.

– Käsisaahan riittää, Kaisa sanoi. – Tai kirves. Eihän me mitään jättikuusta olla hakemassa. Itse asiassa minä tiedän ihan tarkal-

leen, mikä kuusi haetaan. Se kasvaa ojan pientareella, ja minä olen jo pari vuotta sitten katsonut, että se on sopiva joulukuusi.

– Tällaisellako pitäisi ruveta jäistä kuusenrunkoa nitkuttamaan? Teppo ihmetteli ja roikutti patinoitunutta käsisahaa suu mutkalla.

– Minä voin kyllä nitkuttaa, Kaisa melkein kivahti.

– En minä nyt sitä tarkoittanut, kyllä minä sen sahaan, Teppo jupisi.

Auton luona tuli uusi kina, kun Kaisa yritti ryhtyä kuskiksi vedoten Tepon juomaan olueen.

– Yksi kalja ei tee ajokunnolle yhtään mitään, Teppo jankkasi, eikä päästänyt Kaisaa Volvonsa ratin taa.

Kaisa istui pelkääjän paikalle pitkin hampain.

– Paljonko sinne serkkusi metsäpalstalle on matkaa? Teppo kysyi käynnistettyään auton.

– Muutama kilometri, Kaisa sanoi huolettomasti. Olihan sinne yli kymmenen, mutta sitä hän ei viitsinyt sanoa. Hän oli ehdottanut kuusenhakureissua, koska oli halunnut pois Tepon vanhempien katon alta.

Mitä kauemmin reissu kestäisi, sitä parempi. Kaisalla ei ollut mikään kiire sen paremmin saunomaan kuin syömään mikroaaltouunissa lämmitettyä annosta valmiina ostettua kinkkua ja einesslaatikoita, sillä niitä oli luvassa, niin Merja oli oluen lipittelyn ohessa ehtinyt kertoa.

– Auto pitää jättää tähän, Kaisa neuvoi ja viittoi tienhaaraa, josta alkoi auraamaton metsäautotie.

– Sinä siis olet katsonut kuusen valmiiksi? Teppo varmisti ottaessaan sahan peräkontista.

– Joo, tiedän täsmälleen, missä se on, Kaisa sanoi. – Silloin

kolme vuotta sitten se oli liian pieni. Jos se on nyt liian suuri, niin otetaan vain latva.

Enempää hän ei aikonut kertoa Tepolle siitä, mitä kolme vuotta sitten oli tapahtunut. Hän ei aikonut kertoa, kenen kanssa oli ollut silloin kuusta hakemassa. Kenen kanssa hän oli päättänyt ottaa toisen kuusen ja jättää pienemmän vielä kasvamaan ojanreunalle.

Siitä heidän oli pitänyt yhdessä hakea se seuraavaksi jouluksi, mutta hakematta se oli jäänyt, koska silloin ei ollut enää ollut olemassa heitä. Oli vain Kaisa ja se toinen jossain muualla. Ties missä. Ties kenen kanssa.

Kaisa oli luullut, että erossa syntyneen haavan päälle oli kasvanut jo paksu arpi, mutta tunsu silti pienen vihlaisun jossain rintansa tienoilla. Oliko ollut tyhmää tulla tänne? Eihän hän nyt enää haikaillut... Ei tietenkään.

– Tänne päin, hän viittoili Teppoa. – Ei ole pitkä matka.

Tykkyluminen metsä oli niin kaunis, että Kaisa tavoitti hetkeksi jotain joulutunnelman tapaista. Hangessa erottui jäniksen jälkiä. Harmaaksi turkkinsa muuttanut vikkela orava vilahti kuusenrungolla.

Kuului vain vaimeaa suhinaa ja kenkien narahtelua, kun he kahlasivat lumessa eteenpäin. Ihana rauha, Kaisa ajatteli, mutta sitten Tepon piti aukaista suunsa.

– Minusta on tosi jees, ettei äiti stressaa nuttura piukalla joulusta, Teppo sanoi. – Sinä taisit odottaa jotain kotitekoista lantulaatikkaa ja sen sellaista. Porukat eivät ole enää vuosikausiin harrastaneet höösäämistä, ja minusta se on ihan hyvä. Äitikin on paljon rennompia ja iloisempia, kun ei tarvitse raataa keittiössä.

– Joo, aivan, Kaisa sanoi ja ajatteli, että rento Merja tosiaan oli

Joulun ihmeitä ja uusia alkujä

Kun perhejoulu Tinder-deitin kanssa osoittautuu painajaiseksi, Kaisa löytää joulumielen yllättävästä paikasta. Salla puolestaan kohtaa menneen rakkauden uudestaan ensilumen leijaillessa maahan. Annin joulua varjostaa petos, kunnes hänen luokseen saapuu odottamaton lohduttaja.

Hurmaavissa jouluisissa novelleissa vanhat liekit syttyvät uudelleen, ystävyys kukoistaa ja uusi rakkaus kipinöi. Joulun taika muuttaa arjen juhlaaksi ja muistuttaa, että jokaisella on oikeus onneen – erityisesti vuoden tunnelmallisimpana aikana.

Nimimerkki **Sara Storm** on helsinkiläinen vapaa toimittaja ja kirjoittaja. Hän puolustaa intohimoisesti onnellisia loppuja ja sekoaa hetkeksi aina nähdessään koiranpennun tai bébé-leivoksen.